

благонравственността день озари пакъ древните оны сѣдалища на сила и образованіето. Това е сега памятодостоино появленіе, и ще остане таково за всегда че се приѣмнаха преимущественно христіански сили, зарадъ подкрѣпленіе на турско-то царство, което е безпрекословно всегда заклѣтый врагъ на христіанството, и когото бы пропасть можала вѣроятно да принесе найполезны услуженія на успѣхите христіански. Треба обаче оныя сили добръ да пазятъ; защото съ Бога никой не треба да се шегува. —

ЄРУСАЛИМЪ,

Градъ обѣтованный.

Въ колко единовѣрны народы не собужда свято воспоминаніе името на оный древный Градъ! Жално сѣди Евреинъ ридающы на разоренные древны оны стѣны, какъто що е нѣкогда ридаль пророкъ Єреміа, зарадъ падающею величиество своего народа съ надежда, за испълненіе на древното онова обѣщаніе, зарадъ което се време всите христіани, отъ разны исповѣданія, радуватъ, защото знаятъ, че е Богъ чрезъ своего единораднаго сына все онова испълнилъ, щото обѣщано было. Самото обстоятелство доволно испълнява ревнителите сосъ жалость, че е Турчинатъ, когото истото воспоминаніе зарадъ своего пророка Мохаммеда одушевлява, Господарь на оныя мѣста станаль, които са съ стѣпки на избавителя, съ неговы науки, съ неговъ животъ и съ негова свята